

РЕШЕНИЕ

№ 5353

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 126 СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **БИЛЯНА МАГДЕЛИНОВА**

при участието на секретаря **ЕСТЕЛ ЕМ. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **БИЛЯНА МАГДЕЛИНОВА** Гражданско дело № 20211110141219 по описа за 2021 година

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.422 от ГПК във вр. с чл. 234, ал. 3, т. 2 от КТ, чл.92 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът „СЪНФУДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД излага съображения за сключен между страните Трудов договор № 910096/06.09.2017 г., на основание чл.67, ал.1, т. 1 от КТ, съгласно който Ц. Н. Б. е назначен на длъжност „готвач, заведение за бързо хранене“, която длъжност отговаря на определената от работодателя във вътрешното длъжностно разписание „Ресторантски работник“ в ресторант „София Прес“ с адрес: гр.София, бул. „Цариградско шосе“ № 113 А. Между страните е подписан Договор за повишаване на квалификацията от 27.06.2019г., съгласно чл.12 от който ответникът се задължил да не прекратява трудовото си правоотношение по време на предстоящите обучения, както и 18 месеца след тяхното приключване. Съгласно чл. 13 от Договора за повишаване на квалификацията, в случай, че служителят прекрати едностранно трудовото си правоотношение преди изтичане на срока по чл. 12, дължи на работодателя неустойка в размер на 1200 лв. В изпълнение на чл. 2 от договора на Ц. Н. Б. са проведени курсовете „Basic Shift Management Course“ („Основен курс за управление на смяна“) и курса „Advanced Shift Management Course“ („Курс за управление на смяна за напреднали“), съответно приключили с много добър резултат на 05.09.2019 г. и 23.01.2020г. С молба с вх. № 1455/23.06.2020 г., Ц. Н. Б. е уведомил „Сънфудс България“ ЕООД, че считано от 24.06.2020 г. прекратява едностранно трудовото си правоотношение. „Сънфудс България“ ЕООД е издало Заповед № 00001333/24.06.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, която ответникът получил лично на същия ден. Твърди, че трудовото правоотношение е прекратено едностранно от ответника на 24.06.2020 г., преди да изтекат 18 месеца от приключване на проведените обучения, с което ответникът е нарушил чл.12 от Договора за повишаване на квалификацията и съгласно чл.13 от същия, Ц. Н. Б. дължи на „Сънфудс България“ ЕООД сумата от 1200 лв. Изпратена е покана за доброволно изпълнение до ответника, с която е поканен в *четиринадесетдневен срок* от получаването ѝ

да заплати дължимата сума по посочената в поканата банкова сметка. Поканата е изпратена с Телепоща с изх.№ 47/14.08.2020 г. на „Български пощи” ЕАД и е получена на 20.08.2020 г. в 14.00 ч. от дядото на ответника Васил Димитров Беров, поради което от датата на получаването - 20.08.2020г. е изпаднал в забава и дължи на ищеца мораторна лихва в размер на 64.01 лева за периода от 21.08.2020 г. до датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК, подадено поради липсата на доброволно изпълнение, по което е образувано ч.гр.дело№164/2021г. на РС-Луковит, по което е издадена заповед по чл.410 от ГПК, срещу която е подадено възражение по чл.414 от ГПК.

Предвид изложеното са предявени иски за постановяване на решение с което да бъде признато за установено по отношение на ответника Ц. Н. Б., ЕГН: *****, че дължи на „СЪНФУДС БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК-831507493, следните суми:

- на основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 234, ал. 3, т. 2 от КТ, сумата от 1200 лв., представляваща неустойка за неизпълнение на задължение по Договор за повишаване на квалификацията от 24.06.2019 г., заедно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК - 01.03.2020 г. до окончателното плащане;

- на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 64,01 лева, представляваща мораторна лихва върху претендираните вземания по чл. 234, ал.3, т.2 КТ от деня на прекратяване на трудовото правоотношение -20.08.2020г. до датата на подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК -01.03.2021г.;

- направените в заповедното производство разноски в размер на 385,30 лв., от които 25,30 лв. платена държавна такса и 360 лв. възнаграждение за адвокат и разноските в исковото производство, представляващи платен адвокатски хонорар и платена държавна такса.

Ответникът Ц. Н. Б. в писмения си отговор излага съображения за неоснователност на исковите. Прави възражение за прихващане със сумата 1 324,40 лв., дължима от “Сънфудс България” ЕООД като обезщетение за неизползван отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ, която е удържана от ищеца със Заповед № 00001333/24.06.2020г. за прекратяване на трудовото правоотношение и не е изплатена на ответника. Твърди, че в чл. 12.2 от сключения между страните трудов договор е предвидена възможност за неговото прекратяване от всяка една от страните с тридесетдневно писмено предизвестие. Такова предизвестие е отправено от Ц. Б. в молба вх. № 1455/23.06.2020г. Поради неспазен срок на предизвестието за “Сънфудс България” ЕООД е възникнало правото да удържи обезщетение в размер на една месечна заплата. Доколкото уговореното трудово възнаграждение по договора е 4 лв. на час, според чл. 6 от договора, при работно време 7 часа на ден, съгласно чл. 5 от договора, то възнаграждението на Ц. Б. съгласно сключения между страните трудов договор възлиза на 28 лева дневно или 21.5 работни дни средно за месец, възлиза на 602 лв. (21,5 дни x 28 лева). Счита,че работодателят е имал право да удържи сумата 602 лв. поради неспазено едномесечно предизвестие. Вместо това, видно от Заповед № 00001333/24.06.2020г. за прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят е удържал неправомерно сума в размер на 1 926,40 лв. - за неспазено предизвестие от 43 работни дни. Или неправомерно е удържана сума в размер на 1 324,40 лв. (1 926,40 лв. - 602 лв.). Твърди, че сумата от 1 324,40 лв. е дължима от “Сънфудс България” ЕООД на Ц. Н. Б., като обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ. Същата неправомерно е прихваната едностранно от работодателя с цитираната заповед срещу задължението на работодателя да

изплати обезщетение за неизползван отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ е прихванато задължението на работника да плати обезщетение за неспазено предизвестие, като неправилно е определен размерът на обезщетението за неспазено предизвестие. Прави възражение за прекомерност на уговорената неустойка в размер на 1 200 лв. в чл. 13 от Договор за повишаване на квалификация от 29.06.2019г. и моли на основание чл. 92, ал. 2 от ЗЗД да бъде намалена. Излага, че неустойката е прекомерна в сравнение с претърпените вреди, както и предвид на факта, че задължението на работника да продължи да работи при работодателя след приключване на обучението, е частично изпълнено, тъй като от представената от ищеца справка за отчитане на резултатите проведените курсове за повишаване на квалификацията са били с продължителност по 3 дни всеки, а от друга страна, уговореното в трудовия договор възнаграждение на ответника (4 лева на час при 7 часа дневно работно време) или 602 лв. месечно е минимално. На фона на тези параметри, както и на задължението по чл. 12 от Договора за повишаване на квалификация от 29.06.2019г. - служителят да не прекратява трудовото правоотношение 18 месеца след завършване на обучението, размерът на уговорената неустойка от 1 200 лв. е очевидно прекомерен в сравнение с претърпените от ищеца вреди.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С определение от 10.10.2021г. са приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства, че между страните е било налице трудово правоотношение по сключен на 06.9.2017 г. безсрочен трудов договор, по силата на който ответникът изпълнявал длъжността „готвач, заведение за бързо хранене“; че ищецът е провел процесните курсове за повишаване квалификацията на ответника, като първият бил завършен успешно от служителя на 05.9.2019 г., а вторият - на 23.1.2020 г.; че на 24.6.2020 г. трудовият договор между страните бил прекратен по искане на ответника на основание чл. 326, ал. 1 КТ поради отправено на 23.6.2020 г. предизвестие от служителя; че на 14.8.2020 г. ответникът е получил поканата за плащане на вземането за неустойка, че към момента на прекратяване на ТПО ответникът е имал 45 дни неизползван платен годишен отпуск.

С допълнително споразумение № 623/10.09.2019г. към трудов договор №910096/06.09.2017г. на основание чл.119 от КТ е изменен трудовия договор, считано от 10.09.2019г., по силата на който на ответника е възложена длъжност „Салонен управител“, което отговаря на длъжността „Мениджър“ по вътрешното длъжностно разписание, при основно трудово възнаграждение от 5,14лева на час при 7-часов работен ден и допълнително възнаграждение за продължителна работа и професионален опит от 0.06лева на час за дневен труд. В чл. 11 е предвидено, че страните се съгласяват да допълнят Трудовия договор, в следния смисъл: Чл.11.1. Всяка една от страните може да прекрати трудовото правоотношение с 2 /два/ месеца писмено предизвестие.

Ответникът оспорва автентичността на допълнителното споразумение по отношение на неговия подпис, във връзка с което е открито производство по чл.193 от ГПК и е приета съдебно-почеркова експертиза, която прави заключение, че допълнителното споразумение е подписано от ответника. Следователно оспорването не е доказано. Обстоятелството, че между страните е сключено допълнително споразумение, което е породило правни последици се установява и от съдържанието на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение от 24.06.2020г. От съдържанието ѝ е видно, че към датата на издаването

ответникът е заемал длъжност „Мениджър“ и съобразно допълнителното споразумение са определени обезщетенията за неизползван годишен отпуск и за неспазено предизвестие.

Трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед №1333 от 24.06.2020 год. на основание чл. 326, ал.1 във връзка с чл.326, ал.2 от КТ, поради отправено предизвестие от страна на служителя. С покана, изпратена на 14.08.2020г. до ответника, същият е поканен от ищеца да заплати неустойка в размер на 1 200 лв. на основание чл. 13 от процесния договор.

От заключението на вещото лице по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, което следва да се кредитира, се установява следното:

-размерът на месечното трудово възнаграждение на Ц. Н. Б. през последния пълен отработен месец преди прекратяване на трудовото правоотношение за м. Май 2020 г., който е пълен работен месец с 18 работни дни, отработени от Ц. Б. е в размер на **1 164.82 лв.**

- размерът на обезщетението по чл.221, ал.1 от КТ за неизползван отпуск, дължим на Ц. Н. Б. към деня на прекратяване на трудовото правоотношение за **45 работни дни** **неползван отпуск е $45 \times 36.66 = 1\,649.70$ лв., което се основава на клаузите на Допълнително споразумение № 623/10.09.2019 г. към Трудов договор № 910096/06.09.2017 г.**

-размерът на обезщетение по чл.220 от КТ за **43 дни не спазено предизвестие - $43 \text{ дни} \times 44.80 \text{ лв.} = 1\,926.40 \text{ лв.}$** , което е дължимо от Ц. Б. на „Сънфудс България“ ЕООД.

-Ако се извърши прехващане на двете суми, то разликата **$1\,926.40 - 1\,649.70 = 276.70$ лв.** следва да се заплати от Ц. Б. на „Сънфудс България“ ЕООД, като същия при това положение няма да има вземане от **1 649.70 лв.** от „Сънфудс България“ ЕООД. **Посочените изчисления са съгласно Допълнително споразумение № 623/10.09.2019 г., с което е договорено 2 месеца срок на предизвестие.**

-Според вещото лице, **размерът на обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ съгласно Трудов договор № 910096/06.09.2017 г., се основава на следните изчисления:** За база е взет м.05.2020 г., когато Ц. Б. е отработил пълен месец - 18 работни дни. Полученото Брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец е Основна заплата - 796.86 лв. + Допълнително възнаграждение за трудов стаж - 9.56 лв. =806,42лева Брутно трудово възнаграждение за 1 работен ден $806.42 : 18 = 44.80$ лв. Обезщетение за 30 дни не спазено предизвестие $30 \times 44.80 = 1\,344.00$ лв.

-При изчисления , които не вземат предвид Допълнително споразумение № 623/10.09.2019 г., а се изчисли обезщетението по чл.220 от КТ на база на чл.12.2 от Трудов договор № 910096/06.09.2017 г., както следва:

- Обезщетение за 30 дни не спазено предизвестие $30 \text{ д.} \times 44.80 \text{ лв.} = 1\,344.00$ лева. Ако се извърши прехващане на двете суми, то разликата $1\,649.70 - 1\,344.00 = 305.70$ лв. следва да се заплати на Ц. Б. от „Сънфудс България“ ЕООД, като при това положение Ц. Б. няма задължение към „Сънфудс България“ ЕООД.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Основателността на предявения главен иск е обусловена от следните правопораждащи факти: 1/ наличието на облигационна връзка – двустранна правна връзка, валидно договорно задължение, от което да възниква задължение за изпълнение; 2/ че кредиторът /ищецът/ е изпълнил задълженията си по сключения договор /или че е бил готов да ги изпълни/; 3/ уговорена по размер неустойка в случай на неизпълнение на задължението на ответника да работи при работодателя през уговорения срок.

Както е посочено по-горе, между страните е безспорно и от събраните писмени доказателства се установява наличието на трудово правоотношение по сключен договор на 09.06.2017г., по силата на който ответникът изпълнявал длъжността „готвач,заведение за бързо хранене“, с основно трудово възнаграждение – 4.00 лв. на час, при работно време от 7 часа. На 27.06.2019г. между страните е сключен договор за повишаване на квалификацията с оглед вътрешната политика и правила за работа на ищеца и необходимостта от провеждане на курс за повишаване квалификацията на служителя, с цел в бъдеще последният да покрива изискванията за заемане длъжността „Мениджър“, по силата на който работодателят се задължил да проведе курс посоченият курс, а ответникът се задължил да завърши курса за повишаване на квалификацията, както и да не прекратява трудовото правоотношение по време на обучението и 18 месеца след неговото завършване – чл. 12, като в клаузата на чл. 13 от договора е предвидено, че ако служителят прекрати едностранно трудовото правоотношение преди изтичането на сроковете по чл. 12, същият дължи на работодателя неустойка в размер на 1 200 лв.

Не е спорно, че ответникът е завършил успешно два курса за повишаване квалификацията, като първият е завършен успешно на 05.09.2019 г., а вторият на 23.01.2020 г. Установява се сключването на допълнително споразумение № 623/10.09.2019г. към трудов договор №910096/06.09.2017г. , с което ответникът е назначен на длъжността, за заемане на която е преминал обучение и е повишен размерът на трудовото му възнаграждение. Установява се сключването на допълнителното споразумение и пораждане на правните му последици, тъй като оспорването на неговата автентичност не е доказано. Не е спорно, че поради едностранно предизвестие от страна на ответника трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед №1333 от 24.06.2020 год. на основание чл. 326, ал.1 във връзка с чл.326, ал.2 от КТ. С покана , изпратена на 14.08.2020г. до ответника, същият е поканен от ищеца да заплати неустойка в размер на 1 200 лв., на основание чл. 13 от процесния договор.

В разпоредбата на чл. 234 КТ, законодателят е предвидил възможност за сключване на договор за повишаване на професионалната квалификация и преквалификация на работника или служителя, като ал. 2 на посочената норма определя минималното съдържание на договора, а съгласно ал. 3, страните могат да уговорят и други допълнителни клаузи, отнасящи се до задължението на работника или служителя да работи при работодателя за определен срок и отговорността на работника или служителя. Страните могат да уговорят отговорност за две форми на неизпълнение: незавършване на обучението и неизпълнение на задължението за работа през уговорения срок за задължителна работа.

Страните по договор за повишаване на квалификацията целят постигането на благоприятни за тях последици чрез повишаване на равнището, степента, знанията и уменията на работника или служителя в рамките на определената професия или специалност. Обучението за повишаване на квалификацията се осъществява извън рамките на обичайния трудов процес по предоставяне на работната сила. Целта на разпоредбата на чл. 234, ал. 3, т. 2 КТ е работата в определения по чл. 234, ал. 3, т. 1 КТ срок при този работодател след успешното повишаване на квалификацията да компенсира разходите за обучение. По отношение на изпълнението на договора и отговорността при неизпълнение са приложими общите правила на гражданския закон /виж например Решение № 665 от 19.05.2010 год. на ВКС по гр.дело № 706/2009 год., IV г. о., ГК/.

Настоящият състав приема, че в разглеждания случай изпълнението на задължението на ответника по чл. 12 от процесния договор е обезпечено с клаузата на чл. 13. По своята правна същност това е клауза за неустойка – чл. 92, ал. 1 ЗЗД – съглашение, което има за предмет задължение, което става изискуемо в случай на неизпълнение на главното задължение на една от страните. Същото установява предварителен размер на обезщетението за вредите, които кредиторът би претърпял в случай на неизпълнение. Доказано е, че работодателят /ищецът/ е осигурил необходимите условия за провеждане на двата курса, в т.ч. необходимите средства за провеждане на обучението при условията на договора – т.е. че същият е изправна страна по договора, както и че ответникът е завършил успешно обучението. Същевременно не е изпълнено задължението от страна на ответника да работи при ищеца за период от 18 месеца след завършване на обучението – на 05.09.2019 г. първия курс и на 23.01.2020г. –втория.

Съдът приема, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника за претендираната неустойка в размер на 1 200 лв. Присъждането на пълния размер на неустойката не би представлявало несправедлива и несъразмерна санкция за неизпълнението, като възражението на ответника за прекомерност на неустойката се явява неоснователно, поради следните съображения:

За разлика от договора за ученичество /чл. 230 – 232 КТ/, при договора за квалификация и преквалификация не е уреден по императивен начин размерът на обезщетението при неизпълнение на договора от страна на обучаващия, т.е. във всеки конкретен случай договорът следва да се тълкува по правилото на чл. 20 ЗЗД, като се търси действителната воля на страните и клаузите се схващат в смисъла, който най-пълно съответства на целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността /в този смисъл Решение № 141 от 27.06.2022 год. на ВКС по гр.дело № 3429/2021 год., IV г. о., ГК/.

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 год. на ВКС по тълк.дело № 1/2009 год., ОСТК, договорната неустойка е нищожна поради нарушение на принципа за справедливост и спазване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД, когато единствената ѝ цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се

осъществява за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. В тази връзка съдът взема предвид, че неустойката е уговорена като компенсаторна за пълно неизпълнение, като целта ѝ е да стимулира ответника да изпълнява трудовите си задължения при работодателя през известен период от време, което е обусловено от вложените от страна на работодателя средства за повишаването на квалификацията на служителя – касае се за инвестиция в управленски екип и създаване на мениджър, който да притежава необходимите компетентности и лидерски качества за управлява конкретен обект на ищеца. Освен това при повишаване на квалификацията на работника или служителя работодателят не влага средства само в икономически смисъл, а цели престоиране на квалифицирана работна сила, което има отражение и върху неговото предприятие. Следователно предвидимите към момента на договарянето обичайни вреди за ищеца като работодател, търговец и изправна страна, не са нормално по-малки при подобен вид неизпълнение. Присъждането на претендираната неустойка не може да доведе до неоснователно обогатяване на изправната страна, а до нейното адекватно обезщетяване. В този смисъл неустойката не е уговорена с единствената цел да се отклони от присъщите ѝ функции и в противоречие с добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД /виж и Решение № 139 от 21.05.2019 год. на ВКС по гр.дело № 3109/2018 год., IV г. о., ГК/. Нормата на чл. 92, ал. 2 ЗЗД допуска намаляване на неустойката в две алтернативни хипотези: 1/ когато неустойката е прекомерно голяма в сравнение с претърпените вреди; съдът трябва да установи размера на претърпените от кредитора вреди и да го сравни с размера на неустойката, като прекомерността се преценява към момента на неизпълнението на договора 2/ когато задължението е изпълнено неправилно или отчасти; отношението между изпълнената и неизпълнената част от задължението се преценява не само количествено, но и качествено. Щом длъжникът се ползва от намаляването на неустойката, то върху него лежи доказателствената тежест да установи елементите на юридическите факти, при наличието на които е допустимо това.

По делото липсват доказателства за размера на действителните вреди на ищеца, поради което съдът приема, че неустойката не е прекомерна, отчитайки като икономически критерий за сравнение уговореното между страните трудово възнаграждение към момента на неизпълнението на договора от 1164.82лева. Т.е. неустойката е уговорена в размер, който не е много по-голям от размера на трудовото възнаграждение. Размерът на неустойката не би и могъл да се равнява на вложените средства за повишаване на квалификацията, тъй като работодателят следва да бъде компенсиран за вредите от липсата на престоиране на работна сила през уговорения период. Неизпълнението на задължението за престоиране на труд в рамките на уговорения 18- месечен период несъмнено създава трудности и неудобства за работодателя, инвестирал време и средства за обучение на работника или служителя /същевременно при изпълнението на договора по чл. 234 КТ работодателят ползва повишените знания и умения на служителя, но те остават за служителя след изтичане то на срока на договора за повишаване на квалификацията/.

Неоснователно е възражението на ответника за прихващане на задължението за неустойка в размер на 1200лева със сумата 1 324,40 лв. - дължима от “Сънфудс България”

ЕООД, като обезщетение за неизползван отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ, удържана от ищеца със Заповед № 00001333/24.06.2020г. за прекратяване на трудовото правоотношение, по следните съображения:

На първо място, следва да се вземе предвид сключеното допълнително споразумение от 10.09.2020г., което е породило правни последици и е довело до изменение на някои клаузи на трудовия договор, имащи отношение към срока за предизвестия при едностранно прекратяване на договора.

Следва да се кредитира заключението на вещото лице по ССЕ, което определя размерът на дължимото обезщетение за неизползван отпуск, дължимо от ищеца, и обезщетението за неспазено предизвестие, дължимо от ответника, съобразно клаузите на допълнителното споразумение, тъй като именно то съответства на събраните доказателства. В същото е прието, че при съобразяване с клаузите на допълнителното споразумение дължимите обезщетения при прекратяване на договора са следните:

-Обезщетение по чл.224 от КТ за 45 работни дни неползван отпуск - 45 р. д. х 36.66 лв. = 1 649.70 лв., което е дължимо на ответника.

-Обезщетение по чл.220 от КТ за 43 дни не спазено предизвестие - 43 дни х 44.80 лв. = 1 926.40 лв., което е дължимо на ищеца.

Ако се извърши прехващане на двете суми, то разликата $1\,926.40 - 1\,649.70 = 276.70$ лв., която следва да се заплати от Ц. Б. на „Сънфудс България“ ЕООД, като същия при това положение няма да има вземане от 1 649.70 лв. от „Сънфудс България“ ЕООД.

Съдът кредитира заключението на вещото лице и приема че възражението за прихващане е неоснователно, като предявеният главен иск следва да бъде уважен, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане.

По претенцията за установяване дължимост на лихва за забава от деня на прекратяване на трудовото правоотношение -20.08.2020г. до датата на подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК -01.03.2021г.в размер на 64,01лева, съдът приема следното:

От съдържанието на процесния договор, не се установява уговаряне на срок, в който да бъде заплатена неустойка по чл.13 от него. Поради това приложение намира разпоредбата на чл. 84, ал 2 от ЗЗД, който предвижда, че при неопределен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава след поканата. Установява се, че ответникът е поканен да заплати процесното задължение на 20.08.2020г. когато поканата е надлежно връчена. В същата е определен 14 дневен срок за доброволно изпълнение, след изтичане на който ответникът е изпаднал в забава, а именно от 04.09.2020г. Съдът определя дължимата лихва за забава по реда на чл.162 от ГП, използвайки общодостъпен лихвен калкулатор, като приема, че дължимата лихва за забава за периода от 04.09.2020г. до 01.03.2021г. е в размер на 59,67лева, до която сума следва да се уважи посочената претенция и да се отхвърли допълния предявен размер.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът дължи на ищеца направените по делото разноски в размер на 556,38лева в исковото производство и 386,49лева в заповедното.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „СЪНФУДС БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК-831507493 срещу Ц. Н. Б., ЕГН: ***** обективно съединени искиове с правно основание чл.422 от ГПК във вр. с чл. 234, ал. 3, т. 2 от КТ във връзка с чл.92 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД , че Ц. Н. Б., ЕГН: ***** дължи на „СЪНФУДС БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК-831507493, следните суми:

-на основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 234, ал. 3, т. 2 от КТ, сумата от 1200 лв., представляваща неустойка за неизпълнение на задължение по Договор за повишаване на квалификацията от 24.06.2019 г., заедно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК - 01.03.2020 г. до окончателното плащане;

- на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 59,67 лева, представляваща мораторна лихва върху претендираните вземания по чл. 234, ал.3, т.2 КТ от деня на прекратяване на трудовото правоотношение -20.08.2020г. до датата на подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК -01.03.2021г., като отхвърля иска до пълния предявен размер от 64,01лева.

ОСЪЖДА Ц. Н. Б., ЕГН: ***** да заплати на „СЪНФУДС БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК-831507493 на основание чл.78, ал.1 от ГПК направените разноси в размер на 556,38лева в исковото и 386,49лева в заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____